

Vi kommer inn på McDonald's-restauranten på kjøpesenteret hvor familien eter middag hver søndag og vi har ikke før satt oss ved det faste bordet og fått låst hjula på rullestolene til tvillingene før hele restauranten reiser seg og hoier. Jeg mener gjestene og personalet og alle, de står plutselig rundt oss og klapper i hendene. Michael og Marius ser forvirra på hverandre, Vesla blir flau og banker panna i bordplata, og Roffen banner mellom tenna slik han gjør når han ikke veit hva han skal finne på.

Ei dame med kamera på skuldrene kommer fram bak disken og en mann med et større kamera popper opp av ballbadet i leikerommet. Begge linsene er retta mot oss og selv om vi ikke kjenner noen av de andre gjestene så vil de ikke gi seg med å klappe og hyle.

Et kjent fjes hopper ut av et bøttekott. Hjertet mitt stanser opp i noen sekunder. Jeg veit hvem det er, men husker aldri hva han heter. Faren hans er en berømt doktor som har gitt ut en masse bøker og videoer om slanking, karriere,

ekteskap og barneoppdragelse og nå har Sønnen sitt eget show på TVNorge. Vi ser det på onsdager, når vi eter pølsegrateng i kjellerstua. Jeg klasker hendene over ansiktet mitt når jeg oppdager han. Så paff blir jeg. Veit ikke om jeg skal le eller grine. Jeg ber Han Der Oppe om hjelp, men klarer ikke å få fram en lyd.

Sønnen til TV-doktoren legger henda på tvillingene, så på Vesla og Roffen. Til slutt klemmer han meg og spør om jeg skjønner hvorfor han er her. Jeg veit ikke helt hva jeg svarer, men jeg tror jeg prøver å si ja. Han er høy og kraftig med snille øyne og stor panne, brei kjake og de hviteste perleradene jeg har sett. Klærne hans er mjuke og i duse farger. Han ser liksom ikke ut som han hører hjemme her ute blant vanlige folk. Han snur seg mot kameraet og sier dette er *Renover Min Familie!* og hele restauranten jubler enda høyere og jeg begynner å grine. Tvillingene strekker arma i været og Roffen ser forvirra på meg.

Vesla banker panna i bordplata igjen.

Sønnen dytter Roffen og meg sammen og vi klemmer hverandre hardt og lenge. Roffen hvisker i øret mitt at kanskje, jenta mi, kanskje hjelpa er kommet, kanskje detta er veien ut av denne hælvetes sørpa vi har kjørt oss fast i. Sønnen sier vent og stå akkurat slik. Vi står akkurat slik og

venter til kameradama har stilt seg opp foran oss og sier kjør. Så blir Sønnen brått lei seg. Han står ved siden av meg og Roffen og sier i kameraet at han og teamet hans ble djupt rørt av historien vår. Han fikk vondt langt inn i hjertet, sier han, av slik en menneskelig tragedie. Så smiler han til meg og sier at i dag har lykka snudd.

Jeg gråter mer. Jeg er et fjols og skulle ønske at jeg ikke oppførte meg slik foran hele restauranten og TV og alt. Jeg er en rød klump av tårer og snørr som kommer til å tømme hele McDonald's-kjeden for servietter om jeg ikke stopper snart. Sånn er det når en biter tenna sammen og svelger hver dag i tre år. En dag så kommer svi-neriet opp igjen, alt sammen, og du klarer ikke å skjule det. Ikke for fremmede på restaurant engang.

Sønnen gjør noe jeg har sett i tidligere show: Han går opp på en stol, knytter en neve og roper: «Familien Ananiassen – er dere klare for å bli renoverte?» Og selv om han uttaler navnet vårt feil, gråter vi og roper *jajaja* og hele restauranten jubler igjen og vi får hvitvin og blir kjørt hjem i varebil.

Naboer og venner og flere i Sønnens TV-team venter på plenen vår når vi kommer tilbake til huset. Nabokona Sigrid og familien, Roffens

kolleger fra elektrobutikken, kameratene til tvillingene – til og med de søplete guttungene som Vesla bryter med. Vi går gjennom denne mengden av smil og snille hender og de tar tak i oss og gratulerer oss, og noen har til og med laga plakater som sier *lykke til!* og *vel fortjent!* og *way to go, Ananiassen!* Sigrid gir meg en klem og sier at det var hun som skreiv inn til showet og fortalte om oss. Jeg tror jeg takker henne før jeg går videre, men jeg er jaggu ikke sikker.

En fyr i caps og seilerjakke hilser på Roffen. Han er svensk og produsent for showet. Vi skal straks få lov til å knuse huset og reise bort ei uke, sier han, men før det må han snakke med oss. Så tar han med Roffen og meg inn i en stor bobil som står parkert i innkjørselen vår. I forvirringa tror jeg at han skal gi oss bobilen. Faderullan, som jeg skammer meg når jeg skjønner at bilen er fyrens kontor og ikke en gave til oss.

Så nedslitt og fortumla kan en stakkar bli: Et par snille plakater foran huset og plutselig tror hun at hun skal få en bobil.

Produsenten viser oss en bunke med kontrakter vi må signere. Vi er heldige som er blitt utvalgt, sier han, og vi har ingen anelse om hvor mye penger som allerede er investert i oss og det er like så greit at vi ikke veit hvor mye forresten for det er bare en brøkdel av det vi kan vente oss

før uka er omme. Men, i slike situasjoner så kan en ikke regne med at produksjonsselskapet skal ta på seg ansvaret om noe skulle gå gærnt, så vi må underskrive en waiver. Vi flirer, både Roffen og jeg. Her har alt gått gærnt allerede og vi har betalt prisen og mer enn det, mange takk, sier jeg, og Roffen forsøker å gjøre krongleskrifta si så fjong som mulig når han skriver under.

«Jeg bruker å si at vi forvandler Norges uheldigste familier til Norges lykkeligste familier,» sier produsenten. «Det er jobben vår. Og når kameraene drar herfra, vil dere leve videre i den lykken vi har skjenket dere. Utenfor huset deres står nå landets beste interiørarkitekter, designere, gartnere, malere, frisører, dekoratører, fysioterapeuter, kokker, coacher, stylisten, you name it, klare til å hjelpe dere.»

Roffen svarer at vi lover å samarbeide og at vi skal gjøre vårt aller beste, kors på halsen.

Produsenten sier: «En ting til og dette er veldig viktig. Vi skal forvandle dere til Norges lykkeligste lille familie, men til gjengjeld skal dere gi oss Historien Om Forvandlingen Til Norges Lykkeligste Lille Familie. Ingenting betyr noe som helst hvis vi ikke får det på teip. Jeg bruker å si at den egentlige hovedpersonen her er kameraet. Og jeg bruker å si at kameraets pappa, det er meg. Så dere må love å gjøre som jeg sier.»

Vi lover.

Så river vi ned huset.

Vi får hjelmer og kjeledresser. Med slegger og spett slår vi inn vegg og golv, vi knuser møblene og vinduene og alt som har omringa oss de siste årene. Tvillingene også, de får små slegger som de dunker i veggene med. Og kamerafolka følger etter oss hele tida. Sønnen hjelper meg med spettet og sier at for å kunne bygge noe *nytt*, så er det viktig å rive det *gamle*. Han sier at han bare kan hjelpe oss til *målet*, om vi tar *starten* sjøl. Han sier at Fortiden skal være en *skole* og ikke et *fengsel*.

Mens vi river, lurer arkitektene på hvordan vi levde i det gamle huset. Særlig tvillingene blir spurt ut om hvordan de flytta seg rundt i huset. Alle har fått med seg at Marius og Michael ikke kom seg opp trappene eller inn på badet med rullestolene, for de sier det hele tida inn i kameraene og spør Marius og Michael om og om igjen.

Arkitektene er de vakreste unge menneskene jeg noen gang har sett. En av dem, ei ung jente med meterlangt hvitt hår og ei midje like tjukk som overarmen min, setter seg på huk foran rullestolen til Marius og ser han inn i øynene og lover at han og broren aldri mer skal måtte kravle inn på dass. Og selv om barna mine er lamme fra livet og ned, så veit jeg da vel hvordan

søtten år gamle gutter tenker. Marius er helt på dåneren av denne engelen som er kommet for å redde oss. Begge kameraene er opp i trynet hans og han blir sprutrød, stakkar.

En kjempehyggelig kar med øreringer og stor, spiss nese kaster alle klærne våre i en haug på plenen. Han er stylist, sier han, og skal style oss opp før vi kommer tilbake til det nye huset. Stylisten er særlig opptatt av klærne til Roffen. Han spør liksom om mannen min har ei skjorte han *ikke* har klippet ved skuldrene. Roffen, stakkar, veit ikke hva han skal svare og stylisten ler og klemmer før han setter fyr på kleshaugen.

Roffen tenner opp to røyk på en gang og setter seg på trerampa foran huset. Han drar seg gjennom håret og jeg ser at hånda hans skjelver.

En bulldoser jevner resten av huset med jorda før vi kjører av gårde i en minibuss. Marius sier for første gang på så lenge jeg kan huske at han gleder seg, uansett hva som skal skje, så gleder han seg. Og jeg tenker at Han Der Oppe ikke har glemt oss likevel. Han har bare vært opptatt med å forberede denne overraskelsen.

Vi kjører i tre timer og når bussen stopper, er det mørkt. Det er bare skau utafør og Sønnen tar oss med inn i ei stor hytte hvor det står et bord dekket med mat og vin som vi aldri har hørt om og en peis som brenner selv om det er august.

Vi skal være sammen denne kvelden, sier Sønnen, som en ordentlig og harmonisk familie. Det er viktig at vi koser oss for i morra begynner den harde veien tilbake til lykken og han kan garantere at det kommer til å gjøre vondt.

Hver kveld før jeg sovner har jeg pleid å be til Han Der Oppe om at en flyturbin skal deise ned i huset vårt og kverke oss alle momentant og samtidig. At vi skal våkne på et nytt og bedre sted, et sted før ulykka, en plass hvor guttene mine kan gå og mannen min ikke røyker hele tida og dattera mi er normal og alle er friske og lykkelige.

For tre år siden knakk Marius og Michael nakken i en bilulykke.

Legene sa at det var det verste tilfellet av uflaks de hadde sett, at begge guttene våre skulle ende opp i rullestol. De satt i samme baksete, men ærlig talt, sa legene. Sjansene var mikroskopiske, sa de. Én til en million, sa de.

Jeg veit det er fryktelig, men jeg fant litt trøst i akkurat det.

Jeg husker dagen da vi henta guttene hjem og trilla dem opp trerampa Roffen hadde spikra sammen foran huset. Faderullan, for et sørgelig syn. Tvillingene var tynne og hvite og sa ingenting. Og Roffen sa ikke noe, han heller, bare